

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA BESSLER ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 25669/04)

Hotărâre

18 mai 2010

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Bessler împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, *judecători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

După ce a deliberat în camera de consiliu, la 27 aprilie 2010, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 25669/04 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, doamna Lucie Henriette Bessler („reclamanta”), a sesizat Curtea la 26 mai 2000 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamanta a decedat la 27 septembrie 2008. La 24 octombrie 2008, moștenitorii săi testamentari, doamna Daniela Molagic și domnii George-Virgil Molagic și Cătălin-George Molagic, și-au exprimat dorința de a continua acțiunea în fața Curții.

3. Din motive de ordin practic, prezenta hotărâre va continua să o desemneze pe doamna Lucie Henriette Bessler drept „reclamantă”, cu toate că, în prezent, această calitate ar trebui atribuită moștenitorilor săi [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Dalban împotriva României* (GC), nr. 28114/95, pct. 1, CEDO 1999-VI].

4. Reclamanta este reprezentată de doamna Cornelia Enescu. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

5. În sensul art. 6 § 1 din Convenție, reclamanta invocă o atingere adusă dreptului său de acces la instanță ca urmare a respingerii acțiunilor sale în revendicarea mai multor imobile naționalizate. De asemenea, aceasta consideră că s-a adus, astfel, atingere dreptului său la respectarea bunurilor sale, din punctul de vedere al art. 1 din Protocolul nr. 1 al Curții.

6. La 27 august 2007, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție. În conformitate cu art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

7. Reclamanta s-a născut în 1926 și locuia în București.

A. Contextul istoric privind naționalizarea imobilelor

8. Tatăl reclamantei, domnul Bessler Heinrich, resortisant polonez cu domiciliul în România, a construit un imobil, situat pe strada Dr. Lister nr. 64, în care a locuit începând din 1933. Acesta avea drept de proprietate, în comun cu sora sa, doamna Constantinescu Ema Otilia, resortisant român, asupra altor trei imobile situate în București, pe strada Pictor Romano nr. 4 și 8 și pe strada Teofil nr. 25.

9. În timpul celui de al doilea război mondial, la 23 august 1944, România a rupt alianța militară cu Germania și a trecut de partea puterilor aliate. Această schimbare a fost confirmată prin semnarea unui armistițiu la 12 septembrie 1944.

10. La 3 noiembrie 1944, reclamanta și părinții săi au fost considerați resortisanți germani și au fost transportați într-un lagăr de concentrare. Aceștia au fost eliberați la 18 mai 1946.

11. Prin Legea nr. 91 din 9 februarie 1945 s-a înființat Casa de Administrare și Supraveghere a Bunurilor Inamice (denumită în continuare „Casa”), persoană juridică de drept public român funcționând sub autoritatea tutelară a Ministerului Finanțelor. Casa trebuia să identifice și să administreze bunurile resortisanților germani și maghiari de pe teritoriul României.

12. Într-o listă publicată în Monitorul Oficial la 20 februarie 1945, părinții reclamantei apăreau ca resortisanți germani ale căror bunuri erau administrate de Casă.

13. Prin Decretul-Lege nr. 182 din 21 martie 1946, activele germane au trecut în proprietatea fostei Uniuni a Republicilor Sovietice Socialiste cu titlu de reparații de război.

14. În ciuda unui raport din 1946 al Casei, care aprecia că imobilele deținute de părinții reclamantei nu trebuiau să facă obiectul unei administrări în temeiul Legii nr. 91/1945 din moment ce aceștia nu erau resortisanți germani, imobilul din strada Dr. Lister a fost atribuit unei întreprinderi sovietice. Imobilul situat pe strada Pictor Romano nr. 8 a trecut, de asemenea, în proprietatea Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste.

15. În temeiul Decretului nr. 92/1950 pentru naționalizarea unor imobile aparținând marii burghezii și exploatatorilor de locuințe, autoritățile române au intrat în posesia celorlalte două imobile, situate pe strada Pictor Romano nr. 4 și pe strada Teofil nr. 25.

16. În 1958, după retragerea armatei sovietice din România, imobilele situate pe strada Dr. Lister și pe strada Pictor Romano au trecut în proprietatea statului român. Ulterior, cele patru imobile au fost utilizate drept imobile de locuit.

17. La date neprecizate, în temeiul Legii nr. 112/1995, statul a vândut chiriașilor mai multe apartamente.

B. Acțiuni cu privire la restituirea imobilului situat pe strada Dr. Lister

1. Acțiunea în revendicare întemeiată pe dispozițiile de drept comun

18. În 1996, susținând că trecerea imobilului în proprietatea fostei Uniuni a Republicilor Sovietice Socialiste fusese nelegală din moment ce tatăl său, resortisant polonez, nu avusese niciodată cetățenia germană, reclamanta a introdus în fața Judecătoriei București o acțiune în revendicare împotriva Consiliului Local al Municipiului București și a întreprinderii care administra bunul.

19. Prin hotărârea din 6 februarie 1998, instanța a respins acțiunea. Instanța a reținut faptul că imobilul trecuse în proprietatea fostei Uniuni a Republicilor Sovietice Socialiste în temeiul Decretului-Lege nr. 182/1946 și că, la retragerea armatei sovietice, acesta fusese cedat statului român. Instanța a concluzionat că titlul de proprietate al statului era valabil.

20. Recursul reclamantei a fost respins prin hotărârea definitivă din 10 decembrie 1999 a Curții de Apel București. Constatând că preluarea imobilului de către fosta Uniune a Republicilor

Sovietice Socialiste avusese loc în urma ratificării tratatelor internaționale de către România, curtea de apel a considerat că nicio dispoziție internă sau internațională nu autoriza instanțele naționale să condamne validitatea acestor tratate. Aceasta a concluzionat că titlul de proprietate al statului era valabil și că aspectul privind naționalitatea tatălui reclamantei era lipsit de importanță.

2. Acțiunea în revendicare întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001

21. La 10 iulie 2001, în temeiul Legii nr. 10 din 8 februarie 2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, reclamanta a solicitat Primăriei Municipiului București restituirea imobilului sau acordarea unei despăgubiri. La 5 noiembrie 2003, cererea sa a fost respinsă.

22. La 24 septembrie 2007, după ce a comunicat cererea Guvernului, reclamanta a informat Curtea de faptul că, prin hotărârea definitivă din 12 mai 2006, Înalta Curte de Casație și Justiție admisesese recursul său împotriva deciziei primarului. Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus restituirea unui apartament și acordarea unei despăgubiri pentru celelalte apartamente. Procedura de despăgubire continuă și în prezent.

C. Acțiuni cu privire la restituirea imobilelor situate pe strada Pictor Romano și pe strada Teofil

1. Acțiunea în revendicare întemeiată pe dispozițiile de drept comun

23. În 1998, reclamanta a introdus în fața Judecătoriei București o acțiune în revendicare împotriva primăriei și a întreprinderilor care administrau imobilele.

24. În ceea ce privește imobilul situat pe strada Pictor Romano nr. 8, reclamanta a arătat că acesta a fost trecut în mod greșit în proprietatea Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste din moment ce tatăl său nu avusese niciodată cetățenia germană.

25. În ceea ce privește celelalte două imobile, situate pe strada Pictor Romano nr. 4 și pe strada Teofil nr. 25, aceasta a pretins că Decretul nr. 92/1950 fusese aplicat în mod greșit. Reclamanta a precizat că tatăl său și mătușa sa nu făceau parte din categoriile sociale vizate de acest decret.

26. Prin hotărârea din 3 octombrie 2000, instanța a declarat acțiunea inadmisibilă, din cauza lipsei dreptului reclamantei de a sta în justiție. Aceasta a considerat că reclamanta nu dovedise că, la data naționalizării lor, imobilele în litigiu aparțineau rudelor sale.

27. Prin hotărârea din 3 iunie 2002, Curtea de Apel București a admis recursul reclamantei și a trimis dosarul la tribunal. Curtea de apel a considerat că reclamanta făcuse dovada dreptului de proprietate al rudelor sale asupra imobilelor revendicate.

28. Prin hotărârea din 7 octombrie 2002, tribunalul a admis acțiunea, considerând că naționalizarea fusese nelegală din moment ce tatăl reclamantei era resortisant polonez și că Decretul nr. 92/1950 era contrar Constituției în vigoare la momentul respectiv și tratatelor internaționale la care aderase România.

29. La 16 mai 2003, curtea de apel a admis recursul formulat de primărie, a respins acțiunea și a confirmat hotărârea Judecătoriei București din 3 octombrie 2000.

30. Curtea de apel a subliniat că tribunalul nu luase în considerare nici vânzarea apartamentelor, nici consimțământul reclamantei de a primi o eventuală despăgubire pentru imobilul situat pe strada Pictor Romano nr. 8. Aceasta a concluzionat că reclamanta putea introduce o nouă acțiune în revendicare împotriva terților achizitori ai apartamentelor.

2. Acțiunea în revendicare întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001

31. La o dată neprecizată, în temeiul Legii nr. 10/2001, reclamanta a solicitat Primăriei Municipiului București restituirea imobilelor sau acordarea unei despăgubiri. Până în prezent, autoritățile administrative nu au răspuns la această solicitare.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

32. Legea nr. 213 din 24 noiembrie 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia prevede:

Art. 3 alin. (4)

„Domeniul public al comunelor, al orașelor și al municipiilor este alcătuit din bunurile prevăzute la pct. III din anexă și din alte bunuri de uz sau de interes public local, declarate ca atare prin hotărâre a consiliului local, dacă nu sunt declarate prin lege bunuri de uz sau de interes public național ori județean.”

Art. 6

„(1) Fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale și bunurile dobândite de stat în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România era parte și a legilor în vigoare la data preluării lor de către stat.

(2) Bunurile preluate de stat fără un titlu valabil, inclusiv cele obținute prin vicierea consimțământului, pot fi revendicate de foștii proprietari sau de succesorii acestora, dacă nu fac obiectul unor legi speciale de reparație.

(3) Instanțele judecătorești sunt competente să stabilească valabilitatea titlului.”

33. Dispozițiile legale privind restituirea bunurilor naționalizate sau despăgubirea pentru acestea și jurisprudența internă relevantă sunt descrise în hotărârea *Păduraru împotriva României*, nr. 63252/00, pct. 23-53, CEDO 2005-XII (extrase), în hotărârea *Viașu împotriva României*, nr. 75951/01, pct. 38-49, 9 decembrie 2008 și în hotărârea *Faimblat împotriva României*, nr. 23066/02, pct. 16-17, 13 ianuarie 2009.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

34. Reclamanta pretinde că, prin respingerea acțiunilor sale în revendicare fără examinarea pe fond a cererilor, i-a fost încălcat dreptul de acces la instanță. Aceasta invocă art. 6 § 1 din Convenție, care se citește după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil [...] de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”.

35. Guvernul contestă acest argument.

A. Cu privire la admisibilitate

36. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

37. Guvernul reamintește jurisprudența constantă a Curții conform căreia, atunci când recurge la verificarea conformității cu art. 6 § 1 din Convenție a unei proceduri interne, Curtea nu este competentă să se pronunțe cu privire la erorile de fapt sau de drept pretins comise de o instanță națională.

38. În speță, Guvernul consideră că procedurile i-au oferit reclamantei posibilitatea de a-și prezenta cauza în condiții care nu au dezavantajat-o în raport cu celelalte părți și că instanțele interne au examinat toate aspectele esențiale pentru cauză.

39. În această privință, Guvernul subliniază că instanțele interne au considerat că imobilul situat pe strada Dr. Lister aparținea statului în temeiul unui titlu valabil. Acesta arată că acțiunea în revendicare a celorlalte imobile a fost respinsă pe motiv că reclamanta nu a făcut dovada faptului că aceste bunuri aparținuseră rudelor sale.

40. În orice caz, Guvernul consideră că respingerea acțiunilor respective urmărea un scop legitim, și anume protecția drepturilor terților dobânditori ai apartamentelor, și că exista un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit, din moment ce reclamanta avea posibilitatea de a introduce o nouă acțiune în revendicare împotriva terților dobânditori.

41. Reclamanta contestă acest argument. Aceasta consideră că instanțele interne nu au luat în considerare probele care demonstrau absența titlului de proprietate valabil al statului.

42. Reclamanta consideră că instanțele interne au refuzat în mod arbitrar să examineze validitatea titlului de proprietate invocată de stat. Aceasta susține că naționalizarea a fost realizată cu încălcarea legislației din acel moment, și anume Decretul-Lege nr. 182/1946 și Decretul nr. 92/1950, din moment ce rudele sale nu făceau parte din niciuna dintre categoriile sociale vizate de aceste dispoziții.

43. Mai întâi, Curtea reamintește că, deși nu este de competența sa să se pronunțe cu privire la erorile de fapt sau de drept pretins comise de instanțele naționale, aceasta trebuie să se asigure că instanțele naționale nu interpretează legislația internă și probele în mod arbitrar, ceea ce ar fi de natură să aducă atingere echității procedurii (a se vedea, între altele, *Tejedor García împotriva Spaniei*, hotărârea din 16 decembrie 1997, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-VIII, p. 2796, pct. 31; *Brualla Gómez de la Torre împotriva Spaniei*, hotărârea din 19 decembrie 1997, *Culegere* 1997-VIII, p. 2796, pct. 31 și 32).

44. De asemenea, deși art. 6 § 1 din Convenție nu reglementează admisibilitatea și forța probatorie a motivelor, a argumentelor și a probelor propuse de către părți, acesta impune instanțelor obligația de a efectua examinarea efectivă a acestora, cu excepția cazului în care li se evaluează relevanța (*Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos*, hotărârea din 19 aprilie 1994, seria A nr. 288, p. 19, pct. 59).

45. Fără a impune formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument al reclamantului, această obligație presupune totuși ca partea vătămată să se poată aștepta la un răspuns specific și explicit la motivele decisive pentru rezultatul procedurii în cauză (a se vedea *Ruiz Torija și Hiro Balani împotriva Spaniei*, hotărârile din 9 decembrie 1994, seria A nr. 303-A și 303-B, p. 12, pct. 29 și 30 și p. 29 și 30, pct. 27 și 28).

46. În speță, Curtea observă că reclamanta și-a întemeiat acțiunile pe argumentul nelegalității preluării de către stat a imobilelor în litigiu.

47. Curtea precizează că nu este de competența sa să examineze temeinicia motivului întemeiat pe aplicarea arbitrară a Decretului-lege nr. 182/1946 și a Decretului nr. 92/1950 în cazul rudelor reclamantei, această sarcină revenind instanțelor naționale. Cu toate acestea, Curtea constată că o astfel de examinare era decisivă pentru rezultatul procedurii.

48. Într-adevăr, dacă instanțele ar fi considerat motivul ca fiind întemeiat, acestea ar fi trebuit în mod obligatoriu să constate absența unui transfer de proprietate valabil și să oblige statul la restituirea imobilelor (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Vlasia Grigore Vasilescu împotriva României*, nr. 60868/00, pct. 47, 8 iunie 2006). Examinarea acestui motiv era cu atât mai mult justificată cu cât Legea nr. 213/1998 impune un control judiciar al legalității transferului de bunuri în patrimoniul statului. Or, trebuie să se constate că, în speță, nu a avut loc un astfel de control.

49. În primul rând, Curtea observă că nu interpretarea prevederilor tratatului de armistițiu făcea obiectul litigiului privind imobilul din strada Dr. Lister, ci legalitatea preluării acestui bun de către Casă, persoană juridică de drept public român, și cedarea sa Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste în temeiul legislației interne, și anume în temeiul Legii nr. 182/1946. Prin urmare, Curtea consideră că normele de drept internațional public nu se opuneau examinării cauzei pe fond de către instanțele interne, cu atât mai mult cu cât, după retragerea armatei sovietice, imobilul a trecut din nou în proprietatea statului [a se vedea, *per a contrario*, *Manoilescu și Dobrescu împotriva României și a Rusiei* (dec.), nr. 60861/00, pct. 80, CEDO 2005-VI].

50. În privința celei de a doua acțiuni, Curtea constată că, în cadrul aceluiasi litigiu, la 3 iunie 2002, curtea de apel a considerat că reclamanta a făcut dovada dreptului de proprietate al rudelor sale asupra imobilelor revendicate (a se vedea supra, pct. 27). Cu toate acestea, la 16 mai 2003, aceeași curte de apel a confirmat hotărârea din 3 octombrie 2000 și a pus capăt litigiului fără să se pronunțe cu privire la fondul cererii și fără să răspundă motivului întemeiat pe nelegalitatea privării de proprietate.

51. Cu privire la posibilitatea reclamantei de a introduce o nouă acțiune împotriva terților achizitori, Curtea consideră că șansele de reușită a unei astfel de acțiuni erau iluzorii [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Păduraru împotriva României*, nr. 63252/00, pct. 69, CEDO 2005-XII (extrase)]. În orice caz, Curtea reamintește că unui reclamant care a utilizat o cale de atac în aparență efectivă și suficientă nu i se poate reproșa faptul că nu a încercat să folosească și alte căi disponibile [a se vedea *Aquilina împotriva Maltei* (GC), nr. 25642/94, pct. 39, CEDO 1999-III].

52. Având în vedere incidența decisivă a motivului întemeiat pe preluarea nelegală de către stat a imobilelor în litigiu, Curtea consideră că acesta necesita din partea curții de apel un răspuns specific și detaliat (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ruiz Torija și Hiro Balani*, citate anterior, p. 12, pct. 30 și p. 30, pct. 28).

53. În lipsa acestuia din urmă, Curtea a concluzionat că, în ceea ce privește cele două acțiuni în revendicare, cauza reclamantei nu a fost judecată în mod echitabil.

54. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA CELELALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI

55. Din perspectiva art. 1 din Protocolul nr. 1, reclamanta se plânge de o atingere adusă dreptului său la respectarea bunurilor, ca urmare a respingerii acțiunilor sale în revendicare. Invocând art. 8 din Convenție, aceasta se plânge de deportarea familiei sale și de confiscarea bunurilor acesteia la sfârșitul celui de al doilea război mondial.

56. În privința capătului de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1, Curtea precizează că acesta este direct legat de capătul de cerere examinat din perspectiva art. 6 § 1 din Convenție. Având în vedere concluziile sale în temeiul acestui ultim articol, Curtea nu poate face speculații asupra posibilului rezultat al acțiunilor în revendicare, în cazul în care cerințele dreptului la un proces echitabil ar fi fost respectate în fața instanțelor interne. În plus, Curtea constată că, la solicitarea reclamantei, se află în curs de desfășurare două proceduri privind acordarea unei despăgubiri în temeiul Legii nr. 10/2001.

57. Prin urmare, aceasta consideră că nu este necesar să se pronunțe cu privire la admisibilitatea și temeinicia acestui capăt de cerere (a se vedea, *mutatis mutandis*, între altele, *Vlasia Grigore Vasilescu*, citată anterior, pct. 55 și 56).

58. În privința capătului de cerere întemeiat pe art. 8 din Convenție, Curtea constată că faptele de care se plânge reclamanta au avut loc înainte de ratificarea Convenției de către România, la 20 iunie 1994.

59. Reiese că acest capăt de cerere este incompatibil *ratione temporis* cu dispozițiile Convenției, în sensul art. 35 § 3, și trebuie respins în temeiul art. 35 § 4 din Convenție.

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

60. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

61. Cu titlu de prejudiciu material, reclamanta solicită restituirea apartamentelor care nu au fost vândute chiriașilor și acordarea unei sume cuprinse între 100 000 EUR și 250 000 EUR pentru fiecare apartament vândut din imobilele situate pe străzile Dr. Lister, Pictor Romano și Teofil. Cu titlu de prejudiciu moral, aceasta solicită o sumă pe care o lasă la aprecierea Curții. Reclamanta nu solicită rambursarea cheltuielilor de judecată.

62. Guvernul contestă cererile respective. Acesta consideră că sumele solicitate cu titlu de prejudiciu material sunt pur speculative. În orice caz, Guvernul consideră că o eventuală hotărâre în favoarea reclamantei ar putea constitui, în sine, o reparație suficientă a prejudiciului material și moral.

63. Curtea reamintește că unica bază pentru acordarea unei reparații echitabile în speță constă în faptul că reclamanta nu a avut acces la o instanță, cu încălcarea art. 6 § 1 din Convenție. Aceasta consideră că reclamanta nu a demonstrat că pretinsul prejudiciu material a fost rezultatul efectiv al respingerii acțiunilor sale. În orice caz, Curtea nu poate specula cu privire la rezultatul procedurilor interne (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Teltronic CATV împotriva Poloniei*, nr. 48140/99, pct. 69, 10 ianuarie 2006).

64. Cu toate acestea, Curtea consideră că imposibilitatea de a solicita în instanță restituirea imobilelor naționalizate a generat, după toate probabilitățile, o stare de incertitudine și de frustrare a reclamantei pentru care o constatare a încălcării nu este suficientă ca reparație.

65. Pronunțându-se în echitate, Curtea acordă în solidar moștenitorilor reclamantei 5 000 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Dobânzi moratorii

66. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA,
ÎN UNANIMITATE,

1. Declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție și inadmisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 8 din Convenție;

2. Hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;

3. Hotărăște că nu este necesar să se pronunțe cu privire la admisibilitatea și temeinicia capătului de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1;

4. Hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească în solidar moștenitorilor reclamantei, doamnei Daniela Molagic și domnilor George-Virgil Molagic și Cătălin-George Molagic, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 5 000 EUR (cinci mii euro), care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de

împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 18 mai 2010, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte